

متن پرسش

سیر و سلوک فقط ذیل نور امام به نتیجه میرسد و هر راهی غیر از آن بیراهه است. حضرت ابراهیم (ع) به امامت رساندند و گفت آیا به ذریه ام تعلق می‌گیرد که خدا جواب داد به ذریه ی ظالمت خیر. آیا ابراهیم (ع) از حضور ائمه (ع) در همه شئون موجودات با خبر نبودند که این سوال را کردند؟ یا اینکه وجود این مقام در بین ذریه ایشان یکنوع افتخار محسوب میشود؟ مگر نه اینکه امامت مقامی است که آن مقام در نشئه همه ی موجودات هست و قبل از آنکه آن موجود موجود باشد نور امامت حضور دارد، پس اینکه حضرت ابراهیم (ع) نمیدانند این مقام کجا و در چه کسانی ظهور میابد چه معنایی میدهد؟ ضمن اینکه مگر در این مقام دنیای فرد برایش مهم است که سریعاً می‌پرسد «ذریه ام»... اگر نه اینکه دغدغه ی این مقام فقط هدایت است و بنظر میرسد شایسته ی این مقام و این نور سوالی جامع تر از این باشد؟!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در ابتدای امر چهار احتمال برای ظالم بودن افراد می‌رود: ۱- کسانی که تمام عمر ظالم باشند. ۲- کسانی که تمام عمر پاک باشند. ۳- کسانی که اول عمر ظالم و در آخر عمر پاک باشند. ۴- کسانی که اول عمر پاک و آخر عمر گناهکار باشند. بعد می‌فرماید: شأن حضرت ابراهیم «علیه‌السلام» اجل از آن است که امامت را از خدا برای قسم اول و چهارم بخواهد. پس تقاضای حضرت می‌ماند برای دو گروه دیگر که حضرت ممکن است از آن دو سؤال کند و خداوند می‌فرماید: از آن دو - یعنی آن‌هایی که تمام عمر پاک باشند و کسانی که اول عمر ظالم و در آخر عمر پاک باشند - عهد خود را به ظالمین از آن دو نمی‌دهم. پس می‌ماند آن‌هایی که همواره در عصمت بوده‌اند و این‌ها می‌توانند مقام امامت را داشته باشند. بر این اساس ما می‌گوییم امامان از ابتدای عمر تا آخر عمر معصوم هستند. موفق باشید